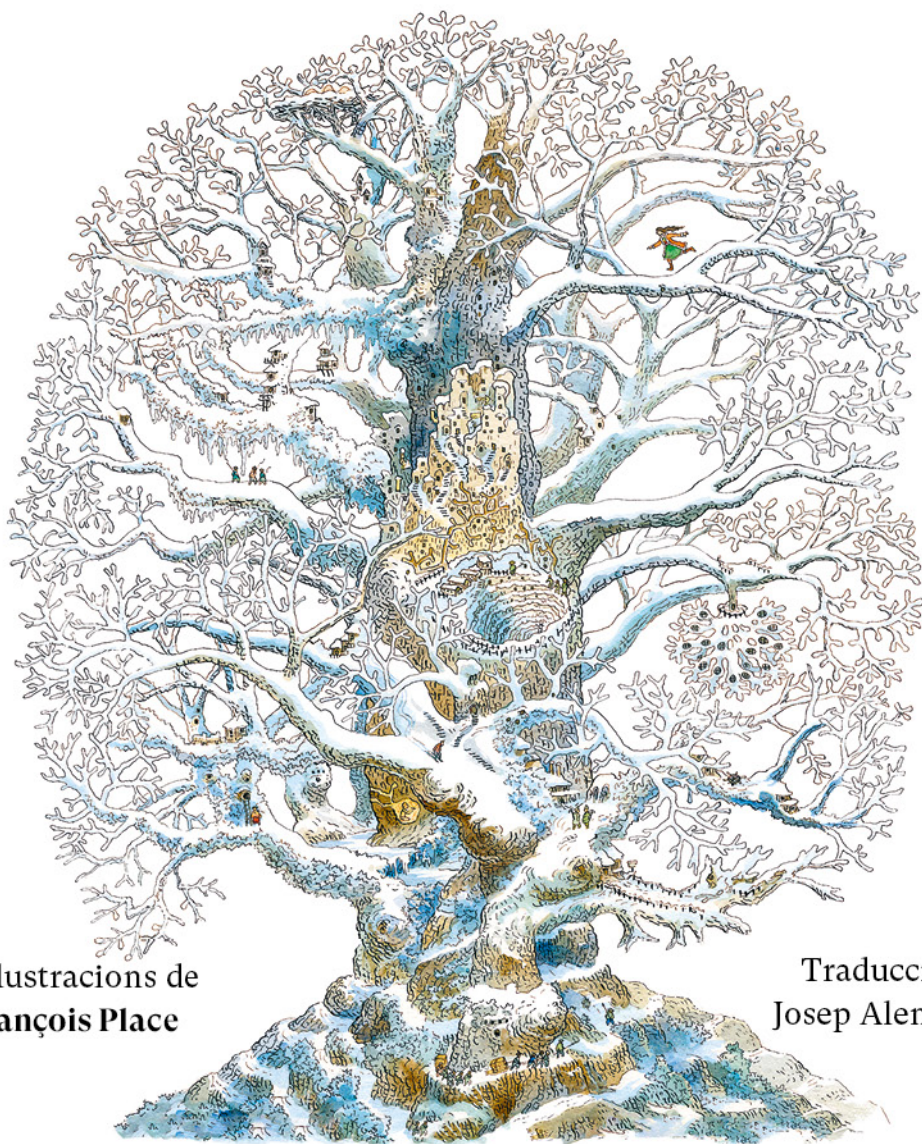

Timothée de Fombelle

Il·lustracions de
François Place

Traducció de
Josep Alemany

TOBI LOLNESS

2. Els ulls de l'Elisha

Les ales tallades

Si la beneiteria pesés, el major ja hauria fet petar la branca. Assegut a l'escorça, els peus li penjaven en el buit i disparava fletxes contra una forma negra que gesticulava a sota mateix.

El major Krolo era beneit, un beneit del cabàs, i s'escarrasava molt en la beneiteria. En aquesta disciplina era més que un professional: era un geni.

A l'arbre era de nit. Una nit amb masses de boira i ràfegues de vent glaçat. De fet, havien estat a les fosques durant tot el dia. D'ençà del dia abans, el Cimal de l'arbre havia quedat submergit en un cel negre de fi del món. La humitat feia pujar de les branques una forta olor de pa de pessic de sègol amb mel i sucre.

–Dues-centes quaranta-cinc, dues-centes quaranta-sis...

Amb quantes fletxes posaria fi a la vida d'aquella bestiola atrapada a la saba? Guarnit amb un abric de pèls durs, en Krolo comptava.

Va ficar els dits grossos sota l'abric i va fer espetegar els elàstics.

–Dues-centes cinquanta...

Sentint un calfred de satisfacció, es va tornar a cordar el coll. Durant molt de temps, el major havia martiritzat els seus semblants amb un talent innegable. Després d'uns quants embolics personals, per tal que no el reconeguessin, havia refet la vida, s'havia canviat de nom, s'havia posat elàstics en comptes de cinturó. S'havia inventat el grau de major i, per prudència, no torturava més que els animals.

Ho feia discretament, de nit, mantenint-se una mica apartat, com un nen gran que fuma en pipa d'amagat de la mare.

Més avall, el pobre animal va alçar per última vegada el cap vers el seu botxí. Era una papallona. Una papallona amb les ales tallades... En Krolo havia fet la feina barroerament, amb una destrat mal esmolada. A l'esquena de la papallona tan sols hi havia deixat dues crestes ridícules, que es movien en va. Una feina ben galdosa, pròpia d'un bàrbar.

–Dues-centes cinquanta-nou –va comptar en Krolo, tocant-la al costat dret.

De sobte, protegida per l'espessa boira, una ombra va passar per darrere el major.

L'aparició no va fer gens de soroll. L'ombra àgil va venir de dalt, va tocar lleugerament l'escorça i va desaparèixer dins la foscor. Sí, algú vigilava l'escena. El major no havia vist res: la beneiteria és una feina a temps complet.

L'última fletxa d'en Krolo s'havia enfonsat a la carn de la papallona. L'animal esguerrat es retorçava sense gemegar.

L'ombra va passar un altre cop, giravoltant sobre si mateixa amb una agilitat extraordinària. Mig dansaire, mig acròbata, l'ombra vetllava. Aquesta vegada, es va veure un reflex a l'ull de la papallona.

En Krolo, neguitós, es va girar.

–Soldat? Ets tu?

Es va gratar nerviosament el crani a través de la gorra. En Krolo tenia el front baix i portava una gorra de punt d'on sortien uns rínxols llardosos.

Malgrat el cap esquifit i les escasses neurones, el major Krolo sabia prou bé que no era l'ombra d'un dels seus soldats. Tothom en parlava: al vespre, una ombra misteriosa s'esmunyia pel Cim-al. Ningú no sabia qui era aquest ésser furtiu que semblava fer guàrdia.

En públic, en Krolo deia que no es creia aquella història. Feia un posat encara més enze que normalment i exclamava en un to fatxenda:

–El què? Una ombra? De nit? Ha, ha!

Però, d'ençà de les trifulgues de temps enrere, el major tenia por de tot. Un matí, al llit, fins i tot s'havia arrencat un dit del peu que havia confós amb un insecte que es bellugava sota els llençols.

–Soldat –va cridar, per convèncer-se a si mateix–, sé que ets tu! Si hi tornes, et clavo a la branca...

Un núvol de boira va caure damunt el major i, envoltat d'una foscor glaçada, va notar que una mà se li posava a l'espatlla.

–Hiiiiiiiiiiiiiiii!

En Krolo va fer un xiscler de noieta. Girant el cap amb un moviment brusc, va enfonsar profundament les dents a la carn. El major Krolo es vantava dels seus reflexos excepcionals.

És veritat que no havia perdut ni un segon per reaccionar i atacar la mà del seu agressor. Admirable...

Però es va equivocar de costat i va notar que les incisives s'enfonsaven a la seva pròpia espatlla i topaven amb l'os.

Quan s'assoleixen nivells tan alts de beneiteria, es pot parlar de geni.

Aquesta vegada, va deixar anar un gran crit ronc, mentre saltava enlaire del mal que li feia. En Krolo va aterrar als peus d'un curiós personatge guarnit amb bata d'estar per casa.

–Soc jo, amb tot el respecte per la vostra amabilitat, soc jo. Us he causat moltes sofrències amb l'ensurt?

El nouvingut va fer una reverència aixecant la vora de la bata i va afegir:

–Soc jo, en Capgran.

En reconèixer el llenguatge inimitable del seu soldat, en Krolo va ensenyar les dents. Va baladrejar:

–Soldat Capsigrany!

–No tingueu por, capità.

–Por? Qui té por? Jo tinc por?

–Us prego que excuseu la ingerència de la meva curiositat, però per què us heu menjat l'espatlla?

–Escolta, Capsigrany...

El va amenaçar amb un dit:

–Si repeteixes a algú que he tingut por...

El major encara era a terra. La sang dibuixava una musculera de vellut vermell sobre el seu abric. En Capsigrany, entendrit, es va ajupir cap a ell i va allargar la mà per aixecar-lo.

–Em concediu la mercè d'ajudar-vos?

Volia donar-li copets a l'espatlla per consolar-lo, però va tocar la ferida d'en Krolo, que va bramar de dolor.

Gairebé sense forces, el major va escopir al seu soldat per mantenir-lo a distància.

En Capsigrany va fer una cabriola de costat. Estava sincerament aclaparat pel nivell d'educació del seu superior. Mentre que tots els soldats consideraven el major Krolo un vell bandarria, en Capsigrany el veia més aviat sota l'aparença d'una criatura gran. Als seus ulls, era un nen que encara no havia après a viure.

En comptes de tremolar sota els insults d'en Krolo, en Capsigrany tenia moltes ganes d'enfonsar-li un biberó a la boca, de dir-li pobrissonet i de donar-li copets a la galta.

El major va contemplar la indumentària del soldat.

-Què és això que portes?

-Una bata d'estar per casa, capità.

-I això?

Assenyalava els dos llimacs estranys que el soldat s'havia posat als peus. En Capsigrany va fer cara de presumit. Semblava un poeta de saló perdut enmig de la boira.

-Unes fabatilles, capità.

-Unes què?

-Són altes hores de la nit, si no vaig errat. M'he posat fabatilles. Quan m'ha cridat, dormia com un tronc.

-Jo no t'he cridat pas, pallús.

Torna-te'n al llit.

En Capsigrany, en sentir la remor desesperada de la papallona, es va ajupir per mirar. El major va separar els braços per barrar-li el pas.

-Què vols?

-Veig quelcom que es belluga per aquests encontorns...

-No fiquis el nas on no et demanen!

-Hi ha un animalet enganxat a la saba. O potser els ulls m'enganyen?

-Què hi has vingut a fer, aquí, Capsigrany? Et vols complicar la vida?

-Heu tingut la ingerència de plantejar-me aquesta pregunta, i precisament...

-Parla!

Amb un fil de veu, en Capsigrany va murmurar:
–És a causa d'ella.
–Ella! Una altra vegada ella! –va exclamar el major.
–Permeteu-me que us en faci tres cèntims: la captiva demana el gran candeler.

–Per què?
–Per la bossa d'aigua calenta.
–El gran candeler dorm –va bramar en Krolo–. No despertaré pas el gran candeler per una bossa d'aigua calenta!

En Krolo, fascinat, no podia treure els ulls de les sabatilles d'en Capsigrany. Aquest va respondre:

–Sé prou bé que la captiva us forneix un regalim de cabòries, però si ella reclama el candeler per escalfar la bossa d'aigua calenta...

En Krolo no l'escoltava. Amb la vista clavada en els peus d'en Capsigrany, el descalçava amb els ulls.

Estava gelós.

Les sabatilles. En volia unes d'iguals.

No va poder resistir a la temptació. Es va acostar, va recolzar les botes a la punta de les sabatilles per aguantar-les i, amb el braç bo, en Krolo va donar un mastegot enèrgic que va fer volar la resta d'en Capsigrany a trenta peus d'allà.

Uns quants minuts més tard, el major Krolo va trucar a cal candeler. El vent bufava. Va explicar a través de la porta:

–Ella vol la candela.

Es va obrir un batent. A l'obertura hi va aparèixer una cara esquifida. Era el gran candeler. Fins i tot amb aquella nit tan fosca es podia veure que l'home no era un tou. Una cara allargada que semblava un os, i dos ulls vermells malalts. Després de tancar el batent va aparèixer al lllindar tot rondinant.

El gran candeler era petit i geperut. A la mà hi duia una espelma protegida per un fanalet i amagava la gepa sota un vestit fosc proveït d'una caputxa que li feia ombra al front.

Es va aturar un breu instant per mirar els peus d'en Krolo. El major Krolo es va tornar vermell i, abaixant els ulls, es va posar de puntetes unes quantes vegades.

–Són unes fabatilles –va explicar.

Sense dir ni piu, el candeler va seguir el major.

Tota la regió era un garbuix de branquetes. Calia conèixer el camí per no perdre's en aquell enorme cabdell de branques tan diferent de la resta de l'arbre. Quan feia bon temps, amb la claror de la lluna es veia bé què era aquell enorme feix de llenya col·locat a dalt de tot de l'arbre.

Era un niu!

Un niu descomunal. No pas com els nius de les cueretes, que cent homes poden desmuntar fàcilment en una nit. No. Els ulls no podien albirar els límits d'aquest niu, abandonat per un ocell gegant entre les branques més altes.

En aquell paisatge eixarreït, estava prohibit fer foc. Només en podia encendre el gran candeler, que tothom cridava en els casos de necessitat absoluta. Qui gosava molestar el candeler per una simple bossa d'aigua calenta?

La boira era cada vegada més densa. El major caminava al davant. A cada pas, estava a punt de relliscar amb les sabatilles que havia pispat a en Capsigrany.

–Una bossa d'aigua calenta! No és la meva intenció criticar ningú –va remugar–, però crec que l'amo no hauria de satisfer els capricis d'aquesta noieta...

El candeler no deia res. És la millor manera de semblar intel·ligent. No tenia, però, res a témer de la comparació amb en Krolo. Al costat del major, fins i tot una gibrella semblaria un intel·lectual.

El candeler va parar en sec. Un soroll al darrere. Es va girar i va aixecar una mica el fanalet de pell de cuc blanc. Un vent humit li feia onejar la caputxa negra. Tenia l'estranya impressió que el seguien. Amb els ulls va escorcollar la foscor, però no va clissar

l'ombra que lliscava per una branca, rebotava en una altra i es col·locava ajupida ben bé a sobre d'ells.

–Que veniu, candeler? –va fer el major.

El candeler va dubtar i es va posar a caminar.

L'ombra el seguia, a tres passes d'ell, encara no descoberta. Malgrat la primera impressió de desordre, un s'adonava aviat que el laberint del niu estava perfectament organitzat. En algunes cruïlles hi brillaven llanternes. Aquestes llums potents servien de fanals les nits sense lluna i de balises enmig de la boira.

Eren llums fredes. Consistien en gàbies de cartó on hi havia una cuca de llum. Aquest animal es criava per destinar-lo a les llanternes. Dos o tres mestres cuquers eren famosos per la qualitat de les seves cries. Formaven una corporació envejada pels altres habitants de l'arbre, que des de feia temps vivien en la misèria i la por.

El niu del Cimal era net. S'havia passat el ribot per les branquetes. Tenia les cruïlles reforçades amb cordes. Als indrets més verticals s'hi havien esculpit escales. Barrejats amb la fusta i la molsa seca, els brins de palla dibuixaven una terrible xarxa de túnels al cor del niu.

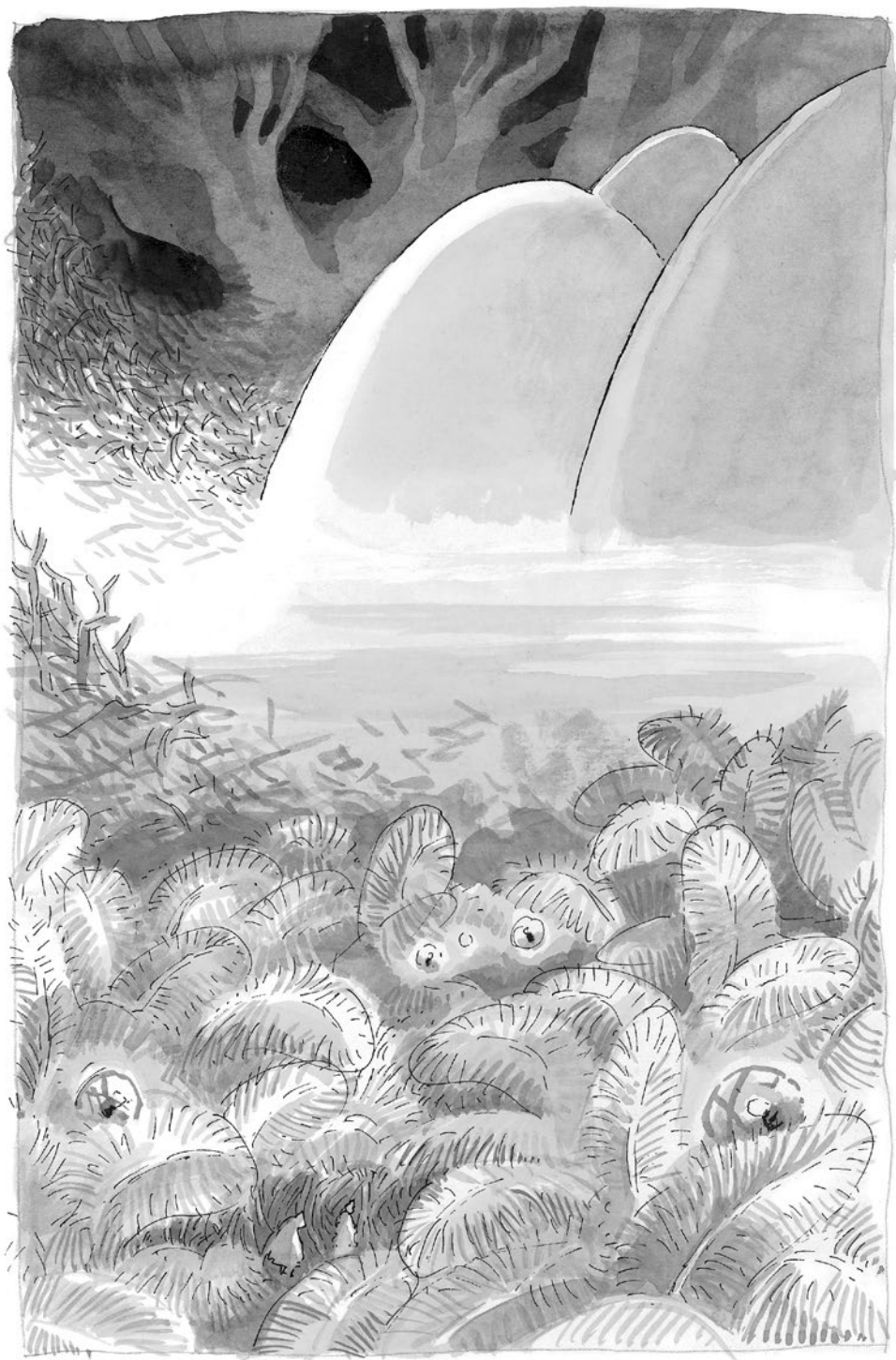
Evidentment, hi havia una intel·ligència superior darrere aquesta ciutatella de bosc mort. Un món glaçat, auster, però molt ben construït. Qui era, doncs, l'arquitecte del niu del Cimal? No podia ser pas l'obra del cervell d'un ocell.

Quan els dos homes van arribar al cim del niu, una imatge encara més fascinant es va deixar albirar. Va aparèixer una meravella darrere la boira, gràcies a una ràfega de vent.

Dreçats cap al cel, llisos i rosats com les galtes d'un nadó, s'alçaven tres ous de tres-cents colzes d'altura, perfectes en la forma i la majestat.

S'assemblaven a torres immenses amb cims que fregaven esquinçalls de boira.

–Els ous! –va dir el major, com si l'altre hagués pogut evitar veure'ls.

Van recórrer l'última pujada de bosc mort i es van aturar per ensumar la nit. La tempesta omplia l'aire d'olor de pólvora. Només els faltava travessar el bosc blanc: un bosc de borrissol i de plomes que adornava el cor del niu i protegia els ous. En aquest garbuix de matolls tan sols s'hi havien traçat tres camins. La resta era una selva immaculada i verge com un paisatge de neu.

Al cap d'una hora, els sentinelles de l'ou del Sud van veure arribar els dos homes. L'escena va ser rapidíssima. Per la passarel·la que penetrava dins l'ou només hi van deixar pujar el gran candeler. Aquest va desaparèixer a l'interior de la closca.

A fora, un dels guardians semblava hipnotitzat pels peus d'en Krolo.

–Són unes fabatilles –va explicar el major amb una falsa modèstia.

Els altres guardians es van acostar.

–Unes què?

–Unes fabatilles –repetia un soldat gras.

–Unes què?

–Unes fabatilles! –va cridar en Krolo.

Cap d'ells no s'havia fixat que al capdamunt de l'ou, a una altura vertiginosa, l'ombra s'arrossegava per la paret, espiant l'escena.

Al cap de poc, el gran candeler va reaparèixer a la passarella. Caminava de pressa. Semblava furiós. En Krolo li volia fer preguntes sobre la captiva, però el candeler el va apartar sense contemplacions. Anava cap al bosc blanc.

–El gran candeler no està content –van comentar entre ells els guardians.

–Què li deu haver fet, la noia? –va preguntar el major. Era impossible veure la cara del portador de la candela. Caminava tapat per la caputxa. En Krolo el va atrapar.

–Us acompanyo, candeler.

De seguida es van trobar amb el soldat Capsigrany, que pujava descalç del bosc blanc.

En Capsigrany tenia la bata d'estar per casa mig esquinçada, les dents trencades, però sobretot estava trasbalsat pel que havia descobert després d'anar-se'n en Krolo. La papallona... La pobra bestiola havia agonitzat sota els seus ulls, privada del cel per sempre més. El major era capaç de cometre un acte tan esgarriós?

–No és possible –va murmurar.

En Capsigrany acabava de perdre dues coses alhora: set dents i molta ingenuïtat. En Krolo no tan sols era una criatura gran: en Tobi era un assassí. Vet-ho aquí. I el sentiment que en Capsigrany descobria es deia la còlera.

–Bandarra, més que bandararra...

En Capsigrany va mirar els dos homes mentre passaven. El major ni es va fixar en ell. El soldat Capsigrany va buscar amb la vista les sabatilles que li havia arrabassat en Krolo. Curiosament, els seus ulls es van quedar contemplant uns altres peus.

El candeler.

-Caram...

En Capsigrany va quedar de pedra. No se'n sabia avenir.
Dos peus petits.

Dos peus petits blancs.

Dos peus petits blancs que a cada pas apareixien sota la capa. Dos peus que semblaven espurnes quan fregaven la tela de la capa.

Dos peus tan fins, tan lleugers, tan suaus... Dos peus tan dolços que tenies ganes de ser una branca per notar-los passar amunt i avall. Dos peus d'àngel.

En Capsigrany va estar a punt d'empassar-se les últimes dents.

-A fe d'en Capfigrany, quins peus té el vell candeler...

La resta de la silueta era negra. La caputxa tapava la cara.
En Capsigrany no es va poder estar de somriure. Es va posar a caminar com si no hagués vist res.

Quan els altres dos van arribar a l'entrada del bosc, el candeler amb peus d'àngel va deixar la candela i va alçar un gran roll de ploma que barrava el pas. Sorprès, en Krolo es va acostar.

-Què passa?

En el minut següent, al bosc van ressonar els set xiscles successius del major Krolo.

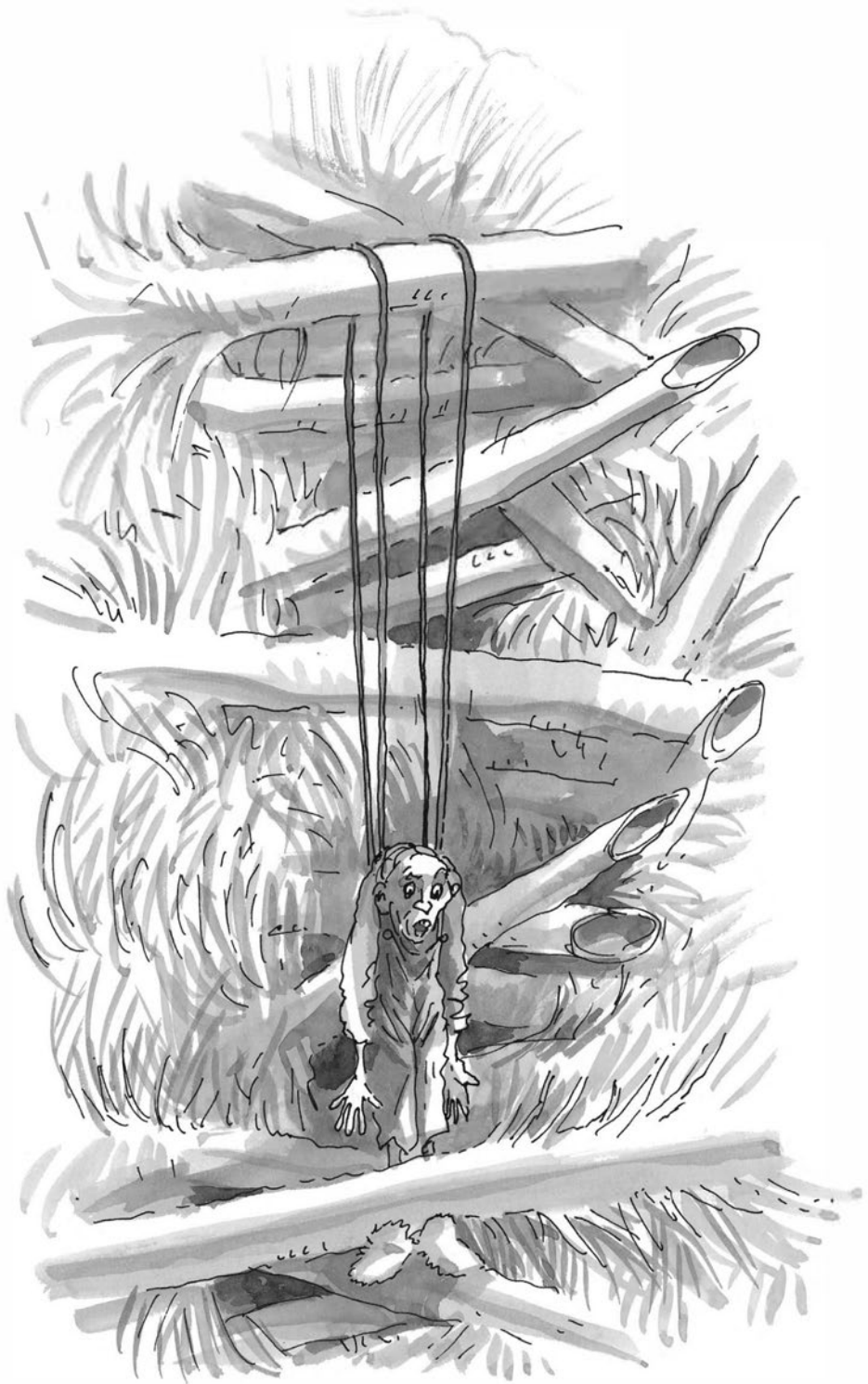
El primer quan va rebre la pesant ploma als peus.

El segon quan el candeler va saltar sobre la ploma i li va aixafar una mica més els dits del peu.

El tercer quan el vell candeler, ràpid com un llamp, va aterrar dret a les espatlles d'en Krolo, exactament damunt la seva ferida.

El quart quan, ficant les mans sota l'abric del dissortat major, el candeler li va estirar amb un cop sec la goma dels elàstics i la va penjar al canó d'una ploma, situada més amunt.

I per acabar harmoniosament el repertori, en Krolo va llançar tres crits llargs d'horror quan es va adonar, a la velocitat del seu pobre cervell, que estava atrapat en un parany.

Tenia els peus enganxats a terra, i els elàstics, estirats cap al cel com arcs, amenaçaven d'enviar-lo a l'espai si s'alliberava del roll.

Era alhora la catapulta i el projectil. Sobretot el projectil. Al cap d'un segon, en Peus d'Àngel va baixar a terra, amb molta suavitat. Va collir la candela. Un corrent d'aire li va alçar una mica la caputxa. La seva cara va aparèixer a la claror del fanalet.

No era, ni de bon tros, el cap ossut del candeler.

Eren els ulls, el nas, la boca, l'oval perfecte de la cara d'una noia de quinze anys. No diem que era maca, perquè a l'arbre hi ha vint-i-cinc noies maques per branca.

Ella era millor que això.

–La captiva –va dir en Krolo, esbufegant.

Aquest dimoniet n'havia tingut prou amb un minut per esclafar el candeler a l'ou. Li havia pres els vestits i havia sortit en comptes d'ell.

El major volia fer un crit d'alarma, però la noia va posar amb suavitat el peu sobre la ploma. Amb un sol moviment, podria fer rodolar la massa que subjectava en Krolo a terra. Amb això n'hi hauria prou per disparar-lo cap amunt. El major preferia callar.

La captiva es va tornar a tapar amb la capa i va tocar el dos.

Després de fer uns quants passos pel bosc blanc, la noia es va aturar. Notava les fines gotetes d'aigua que la boira li dipositava a les galtes, el vent que li lliscava entre els peus. Uns quants cilis de plomes blanques clapejaven la capa. Ella s'hi trobava a gust, al bosc.

La llibertat no era lluny. La noia va tancar els ulls una estona. Havia provat d'escapar-se deu vegades. Ara sens dubte se'n sortiria. Va estrènyer els punys i va estirar el cos ensopit per una esperança boja.

Un lleuger espetec al davant. Després un altre, a l'esquerra.

–No –va pensar ella–. No...

Primer no es veia amb cor d'obrir els ulls.

L'esperança l'abandonava de sobte.

Darrere cadascuna de les plomes que es perdien dins la boira acabava de sorgir un soldat. Molts homes armats l'apuntaven amb les ballestes.

A la claror de la candela, es veia que somreia. Un somriure alegre i insolent que va fer tremolar els qui l'envoltaven.

Cap d'ells no podia veure que, dins la foscor a la caputxa, a l'Elisha li espurnejaven els ulls.

L'havien enxampada.